

a ona se držela stranou. Kamarádky neměla. Po střední ekonomické škole začala pracovat v kanceláři se starší kolegyní, která jí dávala najevo, jak nic neumí. Sama sebe podceňovala, nevěřila si, chodila jen z práce domů. Do 30 let zůstala u rodičů, pak si sehnala práci a podnájem v Praze, kde se uchytila jako úřednice na ministerstvu. Partnera si nehledala, protože nevěděla kde, do společnosti se bála, neměla žádné přítelkyně, jen spolupracovnice z práce, ty všechny byly vdané. Podat si inzerát nebo jít na seznamku jí připadalo nevhodné, protože tam „chodí hodně úchylných lidí“. Před třemi lety nastoupil do úřadu nový šéf v jejím věku. Choval se k ní přátelsky, občas se stavil v její kanceláři a prohodil pár slov, chválil ji za práci. Byla překvapená. Zdálo se jí, že se s ní baví více než s ostatními. Najednou pochopila, že je do ní zamilovaný. Začala se kvůli němu hezky strojit, starat se o sebe, dokonce zašla za stylistkou, aby jí řekla, jak se má oblékat a malovat. Byl to velký kontrast, protože do svých 39 let se o sebe vůbec nestarala a byla přesvědčena, že je neatraktivní a že by o ni beztak nikdo nestál. Nyní začala mít pocit, že je krásná, že je jeho vyvolená. Ignorovala, že je ženatý a má děti. Spíše cítila nenávist k jeho ženě, kterou si vyhledala na internetu, ale ve skutečnosti ji nikdy neviděla. To, že se nadřizený více nevyjádřil, si vysvětlovala tím, že se té „megery bojí“, protože je to právnička a „úplně by ho zničila“. Ludmila se začala trápit, že kvůli této manželce nedojde nikdy k realizaci jejího vztahu. Za psychiatrem přišla pro úpornou nespavost a úzkosti, které jí bránily soustředit se na práci. Až po třech měsících se svěřila se svým největším trápením, které stále trvalo.

Somatický typ

Somatický typ poruchy s bludy se také označoval jako monosymptomatická hypochondrická psychóza. Od ostatních stavů s hypochondrickými příznaky se tato porucha liší v míře narušení reality.

Roman je 35letý absolvent gymnázia. Již 10 let nikde nepracuje a posledních 5 let je v plném invalidním důchodu. Jeho život zcela ovládá strach ze závažného onemocnění – rakoviny prostaty. Potíže nastaly po rozvodu, který těžce nesl. Musel se soudit o malého syna a odchod manželky ho velmi bolestně zasáhl. V tomto období překonal infekci močových cest. Zřejmě trpěl i smutnou náladou, nic ho nebavilo a přemýšlel o sebevraždě. Manželka se při odchodu, ve snaze mu co nejvíce ublížit, vyjádřila pohrdavě o jeho mileneckých schopnostech. Stalo se tak u soudu, kde to slyšelo celé publikum. Asi po půlroce navázal vztah s jinou ženou, ale v intimní oblasti selhal. Jeho pozornost se vrátila k prodělané infekci močových cest a začal více pozorovat své močení. Vnukla se myšlenka, že má „něco s prostatou“. Jeho sestra, lékařka, mu zařídila komplexní vyšetření. To neprokázalo žádnou poruchu, ale Roman se tím nemohl uklidnit, vždyť lékaři mohli něco přehlédnout a laboratorní výsledky rovněž nejsou vždy spolehlivé. Začal se teple oblékat, přestal jezdit s kamarády na vandr. Pravidelně ráno i večer si měřil teplotu. Jeho obavy z nemoci močových cest se však stupňovaly, za čas si pořídil slušnou sbírku urologické literatury a začal navštěvovat „kapacity“ v oboru. Jejich ujištění o bezchybném zdraví však pomohlo k uklidnění jen na pár dní. Poté opět začal studovat literaturu a shánět nové odborníky. Náhodou se dověděl, že soused z chaty má rakovinu prostaty. Začal si vše studovat a zjistil, že má některé z příznaků. Rovněž si občas naměřil zvýšenou teplotu. Vždy jenom 37,1–37,3 stupňů, ale to přece není normální... To je přece podle knížek už zvýšená teplota! A zvýšené teploty do 38 stupňů se u rakoviny vyskytují pravidelně. Vyděsil se ještě více a žádal urology o vyoperování prostaty. I přes negativní nálezy. Ti odmítli a Roman nabyl přesvědčení, že ho možná nechtějí operovat proto, že jeho stav je už neléčitelný. Přestal o sebe dbát, odešel z práce, nikam nechodil, bál se jakékoliv námahy. Postupně mu činilo problém vyjít i několik pater v domě. Nadměrnou únavu rovněž připisoval